

KUR'ÂN'I MUHAMMED Mİ (A.S.) YAZDI?

Kitaplarında uzman olanların yanında, uzman olmayıp da yalnızca verilen kitabın içeriğini bilen kişiler de, Kur'an ve onu getiren nebi geldiği zaman onu net bir şekilde tanımlarını sağlayacak kadar çok bilgiyi kendi kitaplarında bulabilir. Yani, Kur'an'ın Allah'ın kitabı olduğu ve onu getiren kişinin de Allah'ın nebisi ve elçisi olduğu bilgisi, önceki kitaplardan, uzmanlık gerektirmeyecek derece açık şekilde bulunabilmektedir.

Kur'an'ın ilk indiği dönemden beri, onun Allah'ın indirdiği vahyin tam metni değil, "Muhammed'in sözleri" (a.s.) olduğunu söyleyenler çıkmıştır. Şimdi bu iddiaları farklı boyutlarıyla ele alarak ilgili yanıtları verelim:

A- ELÇİLİK KAVRAMI DELİLİ

Yazımızın geri kalan kısmında, Kur'an'ın Muhammed aleyhisselamın kendisine ait sözlerden oluştuğu yani onu Muhammed'in (a.s.) yazdığı iddiasına pek çok açıdan yanıt verilecektir. Bu kısım ise, Kur'an'ı Allah'ın ilham edip Muhammed'in kelimelere döktüğü iddiasının doğru olamayacağını elçilik kavramı üzerinden açıklamaktadır. "Elçi" şeklinde tercüme ettiğimiz "resul (رسول)" sözcüğü, "birine gönderilen söz" anlamına geldiği gibi "o sözü iletmek için gönderilen elçi" anlamına da gelir¹. Allah'ın elçilerinin görevi, onun sözlerini insanlara ulaştırmaktır. Kur'an'da "Allah'ın resulü/elçisi" ve "elçimiz/ elçilerimiz/Rabbinin elçisi" şeklindeki ifadeler, Allah'ın seçtiği insanlardan olan

elçiler ve melekler için pek çok ayette kullanılmıştır. Demek ki elçiler insan ya da melek olmak üzere iki türdür.

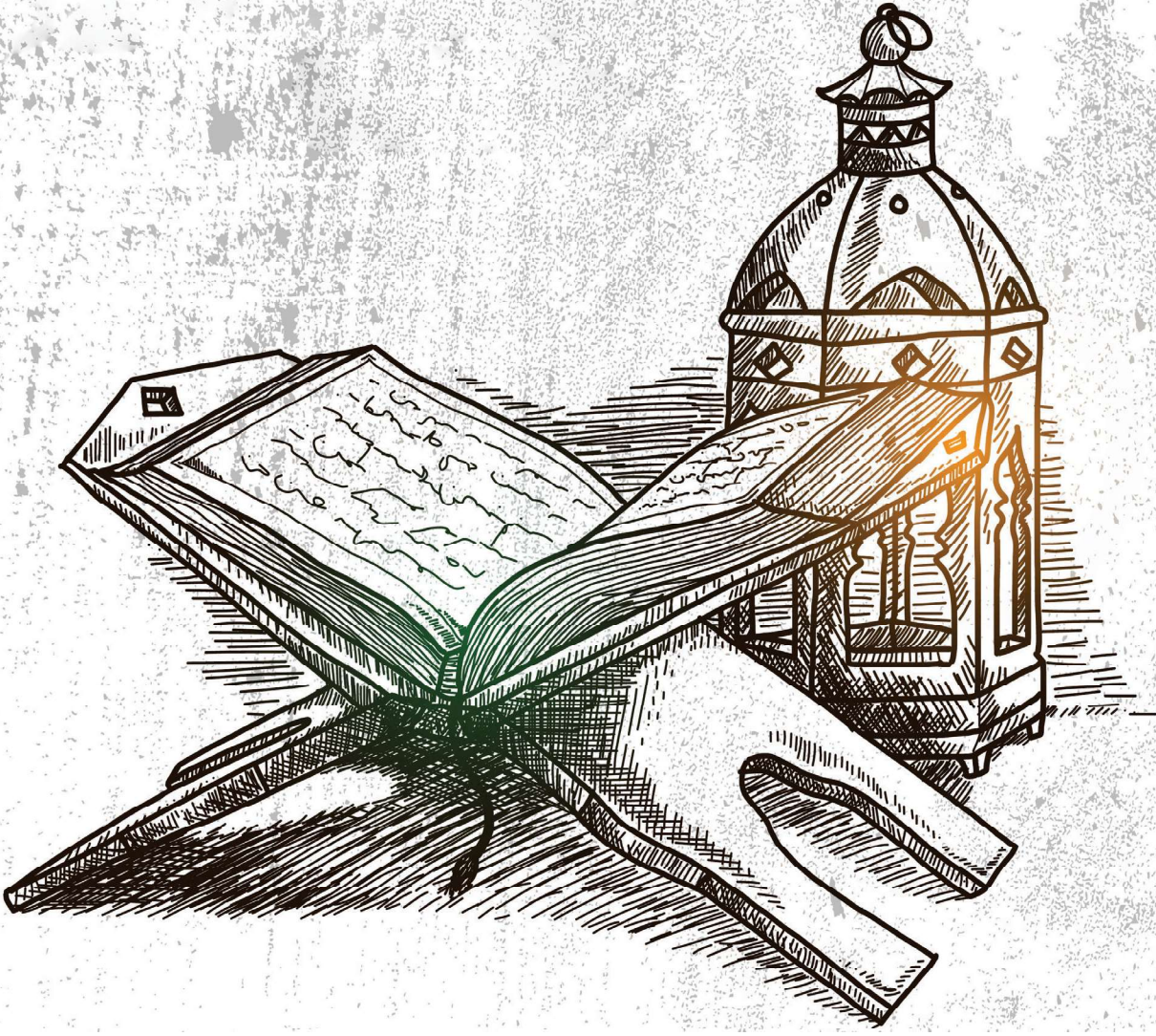
i. Kur'an'ı Allah'tan Alıp Seçilmiş Elçi Muhammed'e (A.S.) İleten Elçi (Cebrail)

Kur'an vahyini, Allah katından Muhammed aleyhisselama elçi ve melek Cebrail (a.s.) getirmiştir. Buna binaen, Kur'an'ın "değerli bir elçinin sözü" olduğu ibaresi bizzat Kur'an'da geçer:

"Kur'an değerli bir elçinin (Cebrail'in Allah'tan alıp tebliğ ettiği) sözüdür. O bir şairin sözü değildir. Ne kadar az inanıp güveniyorsunuz! Bir kâhinin sözü de değildir. Bilginizi ne kadar az kullanıyorsunuz! Bütün varlıkların Sahibi tarafından indirilmiştir." (Hakka 69/40-43)

Bu ayete rağmen gayrimüslimlerin, oryantalistlerin ya da başka düşünce akımlarına mensup kişilerin aklına "Kur'an'ı vahiy meleği yazdı." demek

¹ Müfredat Elfâzîl-Kur'an, Ragıb el-İsfahani, رسل md.

gelmemiştir; çünkü herkes bilir ki vahiy meleği yalnızca bir elçidir ve elçinin görevi, ona söylenen sözleri kendinden hiçbir şey katmadan olduğu gibi ulaştırılması istenen kişiye iletmektir. Bu yüzden elçi Cebrail'in sözü, kelimesi kelimesine Allah'ın sözüdür ve aksini iddia eden olmamıştır.

ii. Kur'an'ı Melek Elçiden Alıp İnsanlara İleten Elçi (Muhammed A.S.)

Tıpkı bunun gibi, elçi Muhammed (a.s) de o sözü yine kelimesi kelimesine insanlara iletmekle yani risaletle sorumlu tutulmuş ve bu görevi yerine getirmişti: çünkü ister melek olsun, ister insan olsun, bütün elçilerin görevi tam olarak mesajı iletmektir. Hiçbir elçi, ona ilemesi için verilen mesajı önce içinden okuyup, sonra ondan anladığını kendi sözleriyle yeniden düzenleyip, gönderildiği makamdaki kişilere o şekilde iletmeyi düşünmez, böyle bir yetkiye de sahip değildir:

“Eğer yalana sarılacaksanız sarılın. Sizden önceki

toplumlar da yalana sarıldılar. Elçiye düşen, sadece mübiyn bir tebliğdir /(ayetleri) ortaya koyan bir ulaştırmadır.” (Ankebut 29/18)

Ayette geçen “mübiyn” kelimesi, “gün ışığına çıkarma, ortaya koyma” anlamındaki “ebâne = أَبَانٌ” mas-tarından ism-i fâildir². Yani “mübiyn”, “gün ışığına çıkaran, ortaya koyan” demektir. Al-i İmran 187. ayette de bu kökten fiilin pekiştirilmiş hali “gizleme” işinin zıttı olarak kullanılmıştır. Demek ki elçinin görevi, kendisine ulaştırılanın hiçbir kısmını gizlemeden hepsini olduğu gibi ortaya koyarak insanlara ulaştırmaktır.

Muhammed de (a.s.) elçilik/risalet görevini yaparken böyle yapmış, kendiliğinden bir söz söylememiş, bir şeyi de gizlememiş, yalnızca aldığı mesajı olduğu gibi insanlara ulaştırmıştır:

“Arkadaşınız yoldan çıkmadı ve haddini de aşmadı. O, söylediğini kendi arzusuna göre söylemiyor. Söylediği (söz), kendine gelen vahiyden başkası

değildir. Bunu ona, gücü sağlam olan (Cebrail) öğretiyor.” (Necm 53/2-5)

Allah, Muhammed'in (a.s.), Allah'tan gelmemiş herhangi bir söz Allah'a mal etmesi durumunda onun canının hemen alınacağını vurgulamaktadır. Demek ki Allah'ın vahyettiklerine kendiliğinden herhangi bir söz eklemesi söz konusu bile olamaz:

“(Elçimiz Muhammed,) Bizimle ilişkili bir takım sözler uydursaydı, onu kısıkvrak yakalar, şah damarını koparırdık. İçinizden hiçbiri de bunun önüne geçmezdi. Kur'an, müttakilerin /kendini yanlışlardan koruyanların, akıllarında tutmaları gereken doğru bilgidir.” (Hakka 69/44-48)

Bununla beraber, Muhammed (a.s.) Allah'tan gelen bir kelimeyi dahi insanlara eksik ulaştırırsaydı, Allah'ın verdiği elçilik yani risalet görevini yerine getirmemiş olurdu. O zaman mutlaka Allah tarafından uyarılır ya da aşağıdaki ayette bahsedildiği gibi işi bitirilirdi:

“Ey Resul! Rabbinden sana her ne indirilmişse sen onu tebliğ et/ulaştır. Eğer böyle yapmazsan, onun verdiği elçilik görevini yerine getirmemiş olursun.” (Maide 5/67)

“Yoksa “Onu kendisi uydurup Allah'a mal etti” mi diyorlar? De ki “Uydurup Allah'a mal ettiysem beni hiç bir şekilde onun elinden kurtaramazsınız. Allah yaptığınız dedikoduları çok iyi bilir. Sizinle benim aramda Allah'ın şahitliği yeter. O çok bağışlar, ikramı boldur.” (Ahkaf 46/8)

Melek olan elçi ile insan olan elçi aralarındaki esas fark ise, onların elçilik göreviyle ilgili değildir. Cebrail, vahyi Allah'ın seçtiği kişiye getirir ve vahiyle ilgili görevi biter. Resul Muhammed (a.s.) ise vahyi insanlara iletirken elçilik görevini yerine getirmiştir; ancak o aynı zamanda bir “nebi” yani “değeri vahiy sayesinde yükseltilmiş kişi” olduğu için, elçilik yaptığı zamanların dışında, kendisine indirilen vahiyden hüküm çıkarma ve onu uygulama sorumluluğu altındadır. Resul/elçi ve Nebi kavramları arasındaki farkı “ALLAH'TAN ALINAN UYARILAR” alt başlığında

daha ayrıntılı olarak inceleyeceğiz.

iii. Vahye Ekleme/Çıkarma Yapması Talepleri

Kur'an'ın indiriliş sürecinde, gelen ayetler pek çok kesimden insanın çıkarlarına ters düştüğü için onları rahatsız etmiştir. Mevcut düzenlerinin bozulmaması için, Muhammed (a.s.) ile pazarlık yaparcasına, ondan işlerine gelecek başka ayetler tebliğ etmesini daha doğrusu “kendi insiyatifiyle bir şeyler söylemesini” isteyenler olmuştur. Herhangi bir ayet, bir kelimeyle dahi insanların çıkarlarına hizmet edecek şekilde değiştirilebilecekken, bu taleplerin hiçbiri karşılık bulmamıştır; çünkü elçinin böyle bir yetkisi yoktur:

“Onlara bir ayet getirmedığın zaman “kendin oluştursaydın ya!” derler. De ki: “Ben sadece Rabbimden bana vahyedilene uyarım. Bunlar, Rabbinizden gelen göstergelerdir. İnanıp güvenen bir topluluk için bir rehber ve ikramdır.” (A'raf 7/203)

“Ayetlerimiz, birbirini açıklayacak şekilde bağlantılarıyla okununca, bizimle karşılaşmayı ummayanlar derler ki: “Bize başka bir kur'ân (âyetler kümesi) getir ya da bunu değiştir.” De ki: “Onu kendiliğimden değiştirmeye yetkim yoktur. Ben sadece bana vahyedilene uyarım. Eğer Rabbime karşı gelirim büyük bir günün azabından korkarım.” De ki: “Allah, farklı tercihte bulunsaydı onu size okumazdım, o da size onu bildirmezdi. Bunun (Kur'an'ın) öncesinde aranızda bir ömür geçirdim. Hiç aklınızı kullanmaz mısınız?” (Yunus 10/15-16)

“De ki “Elçilerin içinde yeni sözler türeten biri değilim. Bana da size de ne yapılacağını bilmem. Ben sadece bana vahyedilene uyarım. Ben sadece doğruları ortaya koyan bir uyarıcıyım, o kadar.” (Ahkaf 46/9)

B- TASDİK VE NESİH DELİLLERİ

i. Kur'an'ın Allah'tan Geldiğinin Delili Olarak Tasdik

Allah, Kur'an'ın Allah'tan başkasına ait bir metin olmayacağını bir diğer delili olarak, kendisinden önceki kitapları tasdik ediyor ve onların içindeki kimi konuları detaylıca açıklıyor olmasını gösterir:

“Kur'an, uydurulmuş bir söz değildir. Aksine, kendinden öncekileri tasdik eder, her şeyi detaylıca açıklar. İnanıp güvenen bir topluluğa rehber ve tam bir ikramdır.” (Yusuf 12/111)

“Kendinde olanla öncekileri onaylayan ve koruma altına alan bu kitabı, sana hak olarak indirdik. O halde aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet. Sana gelen doğruları bırakıp onların arzularına uyma.” (Mâide 5/48)

Tüm nebîler, önceki ilâhî Kitapları tasdik edici olarak gelir. Bu, onların nebî olduğunun da bir tür belgesidir. Şu ayet bu açıdan önemlidir:

“Allah nebîlerden söz aldığı gün onlara, ‘Size bir Kitap ve hikmet veririm de elinizde olanı tasdik eden bir elçi gelirse ona kesinlikle inanacaksınız ve destek vereceksiniz.’ demişti.” (Âl-i İmrân 3/81)

Peki yeni gelen bir ilahi kitap öncekileri tasdik ediyor olmasaydı ne olurdu? Eğer yeni gelen kitap, öncekilere taban tabana zıt olsa ya da öncekilerde bahsi geçen ilkeler, ibadetler veya elçiler hakkında hiçbir bilgi vermeyip tamamen başka konulardan bahsediyor olsaydı, Kur'an'ın da öncekiler gibi Allah'tan gelen bir vahiy olduğuna kim ve neye dayanarak inanacaktı? Öncesinde din, iman ve ibadetler hakkında pek çok bilgiyi/emri kitaplarında bulan ve onları uygulayan inananlar, bu esaslardan çok farklı şeyler anlatan ya

da önceki emirlerin tamamını boşa çıkararak bir kitapla karşılaşırsanız, ona inanmak şöyle dursun, ancak “Bu da nereden çıktı?” diye düşünebilirlerdi. Oysa Allah, önceden kendisine kitap verilmiş kişilerin, Kur'an'ın Allah'tan geleceği beklenen o kitap olduğunu ve elçi Muhammed'in (sav) de Allah'ın gönderdiği elçi olduğunu çok net tanıyacaklarını bildirmektedir; çünkü önceki kitaplara, yeni gelecek elçinin ne tür hükümler getireceği ile ilgili bilgileri zaten yerleştirmiştir:

“Kitap verdiğimiz kimseler onu (o kitabı/o elçiyi) kendi çocuklarını tanıdıkları gibi tanırlar. Kendilerini hüsrana uğratanlar, ona inanmayanlardır.” (En'am 6/20)

Kur'an'ın önceki kitapları tasdik edici özellikte olmasının, önceki kitaplara inanan kişilerin de Kur'an'a inanabilmeleri açısından, kaçınılmaz olduğunu ortaya koymaktadır.

“(Ya Muhammed!) Yüzünün sık sık göğe yöneldiğini görmekteyiz. Rız olacağın kibleye seni mutlaka çevireceğiz. Haydi şimdi yüzünü Mescid-i Haram yönüne çevir! (Müminler! Siz de) Nerede olursanız olun, (namazda) yüzünüzü onun bulunduğu yöne çevirin! Kendilerine kitap verilenler iyi bilirler ki bu, Rablerinin / Sahiplerinin gerçek hükmüdür. Allah yaptıkları hiçbir şeye ilgisiz kalmaz.

Kendilerine kitap verilenlere (kitaplarındaki) bütün ayetleri getirsen bile senin kiblene uymazlar. Sen de onların kiblesine uyacak değilsin. Onlar birbirlerinin kiblesine de uymazlar. Sana gelen bu bilgiden sonra olur da onların arzularına uyarsan, yanlış yapanlara karışır gidersen. Kendilerine Kitap verdiklerimiz bunu (Kâbe'nin tekrar kible olacağını), kendi oğullarını bildikleri gibi bilirler. Ama onların birtakımı bu gerçeği bile bile gizlerler.” (Bakara 2/144-146)

Kitap verilmiş kişiler, kendi kitaplarında müjdesi verilen yeni kitabı ve onu getirecek elçiyi tanıtan açık göstergeleri, elbette ki öncekilere benzeyen ve Allah'ın ilk insandan beri verdiği emirlere benzer hükümler içeren bir kitapta bulabilirlerdi. Ancak

böyle özellikler, onun Allah'tan gelen bir kitap olduğunun delili olabilirdi. Bu sayede, önceki kitaplardan bilgisi olanlar da, Muhammed'in (a.s.) Allah'ın gönderdiği elçi olduğuna bu bilgileri sayesinde şahitlik edebilirlerdi:

“Kâfirler /ayetleri görmezlikte direnenler: “Sen (Allah tarafından) gönderilmiş bir elçi değilsin!” derler. De ki: “Benimle sizin aranızda şahit olarak Allah da yeter, Allah'ın kitabından bilgisi olanlar da.” (Ra'd 13/43)

İşte bu nedenle Kur'an, genel yapısı itibariyle önceki Allah elçilerine vahyedilene taban tabana zıt ya da o zamana kadar hiç işitilmedik bir konu ihdas etmemiştir:

“Allah Nuh'a ne emretmişse onu, sizin için bu dinin kuralı (şeriat) yapmıştır. Sana vahyettiğimiz, İbrahim'e, Musa'ya ve İsa'ya emrettiğimiz şudur: “Bu dini ayakta tutun ve birbirinizden ayrı düşmeyin.”

Senin çağırdığın şey müşriklere ağır gelir. Allah, bu dini tercih edeni kendi tarafına (yoluna) seçer ve O'na yöneleni doğruya yönlendirir.” (Şûra 42/13)

Ancak Allah, Kur'an'da önceki kitaplardaki hükümlerin bir kısmını kolaylaştırmış, bir kısmını da olduğu gibi korumuştur:

“Bir ayeti nesheder veya unutturursak, yerine daha hayırlısını ya da dengini getiririz. Allah'ın her şeye bir ölçü koyduğunu bilmez misin!” (Bakara 2/106)

Bu sayede Allah'ın elçisi Muhammed'in (a.s.) tebliğ edeceği şeyler de insanların yadırgayacağı hükümler olmamıştır:

“De ki “Elçilerin içinde yenilikçi biri değilim. Bana da size de ne yapılacağını bilmem. Ben sadece bana vahyedilene uyarım. Ben sadece doğruları ortaya koyan bir uyarıcıyım, o kadar.” (Ahkaf 46/9)

Buraya kadar anlattıklarımız, Kur'an'ın önceki kitapları tasdik edici özellikte olmasının, önceki kitaplara

inanen kişilerin de Kur'an'a inanabilmeleri açısından, kaçınılmaz olduğunu ortaya koymaktadır.

Oysa hem Muhammed (a.s) döneminde, hem de tarihten günümüze pek çok kesim tarafından, Kur'an'ın önceki kitaplardaki bilgilerin bir kısmını içeriyor ve onlarda yanlış anlaşılmalı/ yanlış aktarılmış kısımları doğrusunu getirerek koruyor olduğu gerçeğini çarpıtmışlar, onun önceki kitaplardan derlenip uydurulmuş, hatta öncekilerin aynısı da olmadığı için (haşa) yanlış kopyalanmış bir kitap olduğunu ileri sürmüşlerdir:

“Görmezden gelenler, ‘Bu, Muhammed’in uydurup Allah’a mal ettiği şeydir. Başka bir topluluk da ona yardım ediyor’ dediler. Yanlış ve yalana saptılar. Şunu da dediler: ‘Bunlar öncekilerin satırlarında olanlardır; yazdırtmış, sabah akşam ona belletiliyor.’” (Furkan 25/4-5)

Yani, aslında Kur'an'ın Allah'ın kitabı olduğunu gösteren temel unsur olan tasdik delilini, Kur'an'ı bir insanın yazdığı iftirasına dayanak yapmaya çalışmaktadırlar. Bu bakış açısının nasıl vahim yanlışlar içerdiği, diğer delillerle birlikte incelendiğinde kolaylıkla ortaya çıkmaktadır.

C- NEBİNİN EĞİTİMİ VE NESİH HAKKINDA DELİL

i. Ümmi (Kitap Bilmeyen) Nebi

Muhammed aleyhisselamın nebilik verilmeden önce herhangi bir dini eğitimden geçmediği, herhangi bir ilahi kitap ya da onlardaki bilgilerden haberi olmadığı yine Kur'an'la ve tarihi bilgilerle sabittir. Kur'an ona “ümmi” der. Kur'an'da ümmînin üç anlamı vardır: Biri, kendisine kitap verilmemiş olan (Al-i İmran 3:20), ikincisi inandığı kitabın içeriğini bilmeyen (Bakara 2:78), üçüncüsü de Mekke'li anlamındadır. Muhammed aleyhisselam da daha önce ilahî kitap bilgisine sahip değildi (Şûrâ 42:52-53, Ankebut 29:47-48).

“İnananlar, yanlarındaki Tevrat ve İncil’de yazılı bulacakları ümmi nebi olan bu resule uyanlardır. O resul onların iyi şeyleri yapmalarını ister ve kötü şeylerden sakındırır. Onlara temiz şeyleri helal, pis şeyleri haram kılar. Onların ısrını /ağır yükünü ve üzerlerindeki prangaları kaldırır. Ona güvenen, onun değerini bilen, ona yardımcı olan ve onunla birlikte indirilen nûra (Kur’ân’a) uyanlar var ya işte umduklarına kavuşacak olanlar onlardır. De ki: “Ey insanlar! Ben Allah’ın hepinize gönderdiği elçisiyim. Göklerde ve yerde tüm yetkiler onundur. Ondan başka ilah yoktur. Hayat veren de öldüren de odur. Öyleyse Allah’a ve ümmi nebi olan resulüne güvenin. O, Allah’a ve onun sözlerine güvenir. Siz ona uyun ki doğru yola girmiş olasınız.” (A’raf 7/157-158)

Kitaplar hakkında bilgisi olmayan böyle bir kişinin tek bir kaynaktan öğrenemeyeceği kadar çok – üstelik kimisi önceki kitaplarda dahi bulunmayan- ilahi ve tarihi bilgiyi, kendi yetkisiyle yazıyor olmasının imkansızlığı da Kur'an'ın ancak Allah sözü olabileceğine bir başka delildir:

“İşte sana da bu yolla, emirlerimizi içeren ruhu (Kur’an’ı) vahyettik. Yoksa sen böyle bir (ilahi) kitabı ve (onda anlatılan) imanı bilmezdin. Ama onu bir nur (aydınlatıcı bir kitap) yaptık, kullarımız arasından görevini yapanları onunla yola getiririz. Sen elbette doğru yolu gösterirsin.” (Şûra 42/52)

ii. Ümmi Nebi Resulün Getirdiği Nesih

Kur'an, kendisinden önceki kitaplardaki hükümlerin bir kısmını olduğu gibi korumuş, kimini dengiyle kimini daha iyisiyle değiştirmiştir, yani bir konudaki hüküm öncekini dengiyle veya hayırlısıyla neshetmiştir (Bakara 2:106). Bu sayede önceki kitaplardaki pek çok hüküm de hafifletirilmiştir. Allah'ın dininde temel taşları her zaman aynıdır ve koyulan hükümler, birbirini neshederek dinde devamlılık sağlanmıştır. Örneğin İncil, Tevrat'ın üzerine kurulmuş, bu yüzden İsa'ya (a.s) hem Tevrat hem İncil öğretilmiştir (Al-i İmran 3:48). Muhammed aleyhisselama da, bir

konuda yeni bir hüküm gelene kadar uygulanacak önceki hükümlerin ne olduğunu o kitapların uzmanlarına sorması emredilmiştir (Enbiya 21:7, Nahl 16:43). Çeşitli konuları Tevrat uzmanlarına sorduğuna dair pek çok sahih ve meşhur rivayet vardır. Tam da bu nedenle, önceki kitaplarla Kur'an arasındaki sıkı ilişkiyi görenler, Muhammed aleyhisselamın bu ayrıntılı bilgileri ancak iyi bilen bir kişiden öğrenebileceğini söylemişlerdir. Bu iddia da aşağıdaki ayetle çürütülmüştür:

“Allah, neyi indireceğini çok iyi bildiği halde, bir âyeti, başka bir âyet ile değiştirdiğinde sana şöyle dediler: “Sen sadece iftiracısın.” Aslında onların pek çoğu bunu (nesih konusunu) bilmezler. De ki “Onu Ruh’ül-kudüs (Kutsal Ruh Cebrail), Rabbinden, bütün gerçekleri içerir özellikte indirdi ki inanıp güvenenleri sağlamaştırsın, doğru yolu göster sin ve tam teslim olanlara bir müjde olsun. “Bunu ona bir kişi öğretiyor” dediklerini elbette biliyoruz. Doğrudan saparak kendisine yöneldikleri kişinin dili açık ve düzgün değildir. Halbuki bu (Kur’an) apaçık Arap dili ile. (Nahl 16/101-103)

“Doğrudan saparak kendisine yöneldikleri kişinin dili açık ve düzgün değildir” cümlesindeki *“açık ve düzgün değildir”* ibaresi, *“Arapça değildir/yabancıdır”* şeklinde tercüme edilir. Ancak bu anlam doğru olsaydı, Muhammed (a.s.)'a ders verebilecek kişi, onunla Arapça dışında bir dilde konuşamayacağından, mutlaka iyi bir seviyede ve fasih bir Arapça biliyor olması gerekirdi. Ancak bu şekilde anlaşılabilir ve Kur'an'daki fasih Arapça ile yazılmış bilgileri ona düzenli bir şekilde öğretebilirdi. Fakat ayet, bu kişinin dilinin de açık olmadığını söyleyerek bu ihtimali ortadan kaldırmaktadır.

Kur'an'da, mevcut Tevrat ve İncillerde ayrıntıları bulunmayan kimi olaylar da anlatılmış, ardından bunların ancak Allah tarafından bildirilmesiyle bilinebilecek olaylar olduğuna vurgu yapılmıştır. Örneğin, Meryem aleyhisselama dair pek çok bilgi verildikten sonra ilgili konu, aşağıdaki ayetle son-

landırılmıştır. Gerçekten de Tevrat'ta ya da İncil'de böyle bir konudan bahsedilmez:

“İşte bu, sana vahiy yoluyla bildirdiğimiz gayb haberlerindedir. Yoksa Meryem'in bakımını kim üstlenecek diye (Kur'a için) çubuklarını atarlarken yanlarında değildin. Aralarında çekişirlerken de yanlarında değildin.” (Âl-i İmran 3/44)

Nebi Nuh'a (a.s.) dair önceki kitaplarda bulunan birbirinden farklı bilgilerin doğrusu da yine Kur'an'da anlatılmış ve bunların ardından aşağıdaki ayet gönderilmiştir:

“İşte bunlar, sana vahyettiğimiz gayb haberleridir. Daha önce bunları ne sen bilirdin ne de halkın. Öyleyse, sen duruşunu bozma. Mutlu son, müttakilerin / yanlışlardan sakınanların hakkıdır.” (Hud 11/49)

Nebi Yusuf'un (a.s.) hayatının tam bir özeti Yusuf Suresinde verilmiş, arkasından da bütün bu bilgileri Muhammed aleyhisselamın başka türlü öğrenmiş olamayacağı vurgulanmıştır:

“İşte bu, gizli kalmış haberlerdendir; sana vahiy yoluyla bildiriyoruz. Yoksa sen, onlar (Yusuf'a) oyun kurarlarken işbirliği yaptıklarında (kardeşlerinin) yanlarında değildin. Sen ne kadar istesen de insanların çoğu inanmaz.” (Yusuf 12/102-103)

D- ÖNCEKİ KİTAPLAR'DA KUR'AN VAHYİNİ VE SON NEBİYİ GÖSTEREN DELİLLER

Kur'an, kendilerinden önce kitap verilenlerden kitaplarında uzman olan kişilerin; Muhammed aleyhisselamın Allah'ın nebisi ve elçisi, Kur'an'ın da Allah'ın gönderdiği vahiy olduğuna kendi kitaplarındaki bilgiler sayesinde şahitlik ettiklerini bildirmektedir: **“Ayatleri görmezlikten gelenler (kafirlik edenler): “Sen elçi olarak gönderilmiş değilsin” derler. De ki “Aramızda Allah'ın ve o Kitab'ın bilgisine sahip olanların şahit olması yeter.” (Ra'd 13/43)**

“De ki “Siz ona ister inanın, ister inanmayın. Ondan

önce kendilerine ilim verilmiş olanlara Kur'ân tilavet edildiği zaman çenelerinin üstüne kapanıp secde ederler. Derler ki “Rabbimize boyun eğerez; demek ki Rabbimizin verdiği söz gerçekleşmiş.” Çenelerinin üstüne kapanıp ağlarlar. Bu onların saygısını artırır.” (İsrâ 17/107-109)

Kitaplarında uzman olanların yanında, uzman olmayıp da yalnızca verilen kitabın içeriğini bilen kişiler de, Kur'an ve onu getiren nebi geldiği zaman onu net bir şekilde tanımlarını sağlayacak kadar çok bilgiyi kendi kitaplarında bulabilir. Yani, Kur'an'ın Allah'ın kitabı olduğu ve onu getiren kişinin de Allah'ın nebisi ve elçisi olduğu bilgisi, önceki kitaplardan, uzmanlık gerektirmeyecek derece açık şekilde bulunabilmektedir. Bu durum elimizde mevcut ve herkesin yanında bulunan Tevrat ve İncil'ler için de halen tam olarak geçerlidir:

“Kitap verdiğimiz kimseler onu (Kur'an'ı ve onu getiren elçiyi) kendi çocuklarını tanıdıkları gibi tanırlar. Kendilerini hüsrana uğratanlar, ona inmayanlardır.” (En'am 6/20)

Bu açık delillerin bir kısmı şöyle maddelenebilir:

Musa gibi bir nebi olması

İsrailoğullarının kardeşleri yani İsmailoğulları içinden çıkacak olması

Kible yönünü değiştirecek hükmü getirmesi

Zebur (Mezmurlar) ve İncil'de (Matta), “Yapıcıların reddettiği baş köşe taşı” olarak nitelenmesi

Bu maddelerin ayrıntıları incelendiğinde, önceki kitapları bilen kişilerin, gerçekten de Muhammed'in (a.s.), Allah'ın gönderdiği son elçi; Kur'an'ın da öncekileri tasdik eden beklenen kitap olduğunu net bir şekilde anlayacakları ve kolaylıkla ona inanacakları sonucuna ulaşılmaktadır³.

3 Bu ayrıntıları bulabileceğimiz Tevrat ve İncil pasajları, Kur'anî bağlantılarıyla birlikte şu yazı ve videolarda mevcuttur:
<https://www.cerideilmiyye.org/wp-content/uploads/2020/10/vedat-yilmaz-kh-26-sayi-musa-gibi-bir-nebi-mehammed-as.pdf>
<https://www.cerideilmiyye.org/wp-content/uploads/2020/06/vedet-yilmaz-25-sayi-belkelen-bas-kose-tasi-ahmed.pdf>
<https://www.firat.tv/kitap-ve-tasdik-nesh-ve-tasdik-kiblenin-degismesi-ornegi/>
<https://www.firat.tv/kitap-ve-tasdik-onceki-kitaplarda-kiblenin-degisecegi-bilgisi/>

E- İÇERİĞİN GENELİNE DAİR DELİLLER

i. Tutarlılık

Kur'ân lafzının tamamının Allah'a ait olduğunu söyleyen ayetlerden biri şöyledir:

“Kur'ân'ı baştan sona düşünmezler mi? Allah'tan başkasından gelseydi içinde çok sayıda tutarsızlık bulurlardı.” (Nisa 4/82)

Günümüzde, Kur'an metninde bulunduğu iddia edilen tutarsızlıkların tamamı ise, metni Allah'ın Kur'an'da öğrettiği metoda göre okumamaktan kaynaklanmaktadır. Kur'an üzerinde ekipler halinde yapılması gereken anlama çalışmasının metodu da yine Kur'an'da açıklanmış ve buna Hikmet denmiştir. Allah bütün nebilere kitapla birlikte hikmeti yani ondan hüküm çıkarma yöntemini de öğrettiğini bildirmektedir (En'am 83-89)⁴. Gerçekten bu şekilde yapılan çalışmalar sayesinde, günümüzde yaşanan geleneksel İslami anlayışla, Kur'an'ın emrettiği İslami yaşam arasındaki büyük uçurum ortaya çıkmakta, Müslümanların dünyada içinde buldukları sıkıntılı durumun nedenleri de anlaşılmaktadır.

ii. Allah'tan Alınan Uyarılar

Allah'ın bütün nebilere, aldıkları vahyi insanlara iletmekle görevlidirler. Kur'an vahyi süresince, Muhammed aleyhisselam da hem risalet (Allah'ın sözünü elçi olarak insanlara iletmeye) hem de nübüvvet (vahiy alma ve ondan hüküm çıkarma) görevlerini yürütmüştür. Nübüvvet, elçilikten farklı bir görevdir; çünkü Allah'ın sözlerini olduğu gibi iletmeye yani risalet görevinden başka, o vahiyden, Allah'ın bildirdiği metodu kullanarak, doğru hükümler çıkarmayı ve ona göre davranmayı da gerektirir⁵. Elbette bizim

4 Bu konudaki ayrıntılı yazıya şu adresten ulaşılabilir: <https://www.suleymaniyevakfi.org/kuran-arastirmalari/kurani-aciklamada-usul.html>

5 Risalet ve nübüvvet kavramları arasındaki farkın ayrıntıları şu yazılarda bulunabilir: <https://www.suleymaniyevakfi.org/kutsanan-gelenek-ve-kuran/kurana-ve-gelenege-gore-nebi-ve-resul.html>
<https://www.suleymaniyevakfi.org/kuran-arastirmalari/kurani-aciklamada-usul.html>

gibi bir beşer olan Muhammed (a.s.) da hüküm çıkarma ya da uygulama kısımlarında kimi insani hatalar yapmış ve bu durumlarda Allah tarafından “Ey nebi!” hitabını içeren ayetlerle uyarılmıştır. En’am 6:35’te insanların yüz çevirmesinden duyduğu sıkıntı, Enfal 8:67’de savaş meydanında kesin galibiyet sağlanmadan esir alması, Tahrim 66:1-5’te de Allah’ın haram kılmadığı bir şeyi kendisine haram kılması hakkında uyarılmıştır. Yalnızca bu uyarıların varlığı ve dili bile, Kur’an’ı Muhammed aleyhisselamın yazmış olamayacağına dair açık birer delil sayılır. Bu örneklerden biri, eşleriyle arasında geçen bir olay nedeniyle, kendisine normalde helal olan bir şeyi yasaklaması yani haram kılması vakasıdır. Bu durumda hem nebinin hem de eşlerinin yaptıkları hatalar Allah tarafından Tahrim Suresi’nin indirilmesiyle ortaya konmuştur:

Ey Nebi! Allah’ın özel olarak sana helal kıldığını, neden kendine haram kılıyorsun? Eşlerinin gönlünü etmeye çalışıyorsun. Neyse ki Allah, çok bağışlayan ve ikramı bol olandır. Allah, bu tür yeminlerinizi bozmayı size farz kılmıştır. Allah, sizin en yakınınızdır. Her şeyi bilen ve bütün kararları doğru olan O’dur. Bir gün Nebi, eşlerinden birine gizli bir söz söylemişti. Eşi onu, diğer eşine bildirince Allah, Nebisini o konuda bilgilendirdi. O da onun birazını eşine anlattı, birazını da anlatmaktan vazgeçti. Eşine bildirdiğinde o: “Bunu sana kim bildirdi?” dedi. Nebi de “Bana, her şeyi bilen; her şeyin iç yüzünden haberdar olan bildirdi.” diye cevap verdi. (Ey Nebi’nin iki eşi!) Allah’a yönelip tövbe ederseniz /dönüş yaparsanız iyi olur. Çünkü ikinizin de gönlü kaydı. Eğer birlikte ona karşı harekete geçerseniz bilin ki Allah, Cebrail ve iyi müminler onun yakın dostlarıdır. Bundan sonra melekler de ona destek olurlar. Eğer sizi boşarsa bakarsınız ki Allah yerinize daha iyi eşler verir. Onlar, Allah’a teslim olan, inanıp güvenen, boyun eğen, ona yönelen, ibadetlerini yapan ve oruç tutan dullardan ve bakirelerden olabilir. Eğer sizi boşarsa bakarsınız ki Allah yerinize daha iyi eşler verir. Onlar, Allah’a teslim olan, inanıp

güvenen, boyun eğen, ona yönelen, ibadetlerini yapan ve oruç tutan dullardan ve bakirelerden olabilir. (Tahrim 66:1-5)

Eğer Kur’an’ı yazan ya da vahyi kendi sözleriyle dile getiren Muhamed (a.s.) olsaydı, özellikle kendi eşleriyle yaşadığı bu olayı anlatan ve hem kendisinin hem eşlerinin hatalarını ortaya koyarak onları kınayan ayetleri, üstelik de “Tahrim/Haram kılma Suresi” adıyla metnin içine bu dille eklemesinin ne gereği olabilirdi? Onun elinde Kur’an’a herhangi bir müdahale etme yetkisi bulunsaydı, elbette bu olayı ya da en azından kendisinin kınandığı ayeti metne koymayabilirdi. Muhammed aleyhisselamın, kendisine indirilen vahiyden herhangi bir çıkartma ya da ona bir ekleme yapmadan her ayeti olduğu gibi insanlara tebliğ ettiğinin bir başka delili de bu gibi uyarı ayetleridir.

iii. Yarattılmış Ayetlerle Uyumluluk

Yüce Allah insanı yaratmış, insan bedeninin, ruhunun vekainatın kullanımı kılavuzu olarak da ilahî kitaplarını indirmiştir. Allah Kur’an’da dinini “fitrat” olarak tanımlar:

“Yüzünü doğrudan bu dine, Allah’ın fitratına/ varlıklarda geçerli kanununa çevir. O, insanları ona göre yaratmıştır. Allah’ın yarattığının yerini tutacak bir şey yoktur. Dosdoğru din budur, ama insanların çoğu bunu bilmez.” (Rûm 30:30)

Fitrat, tüm kainatta geçerli olan doğal yasaları ifade eder. Din de bu ayette “fitrat” olarak tanımlandığına göre, insanın yaratılıştan gelen özelliklerinin, Allah’ın diniyle bire bir uyumlu olduğu gerçektir. Bu yüzden, doğru din, yozlaşmamış her insan tarafından doğal olarak bilinir, çünkü her insan aynı zamanda Allah’ın bir ayeti, bir mucizesidir:

“Onlara çevrelerinde ve kendi bedenlerinde bulunan ayetlerimizi hep göstereceğiz, ki Kur’an’ın tümüyle doğru ve gerçek olduğu kendileri açısından apaçık ortaya çıkacaktır.” (Fussilet 41:53)

Ayette belirtildiği gibi, Kur'an'ı kendi anladığı dilde okuyan her insan, onun Allah'tan gelen bir kitap olduğunu kolaylıkla anlar ve içindekilere iman eder. Bu yüzden, Allah'ın kitaplarına "indirilmiş ayetler", kainata da "yaratılmış ayetler" denmiştir. Nitekim, Kur'an'da kainattaki varlıkların yaratılışı ve işleyişiyle ilgili pek çok bilgi verilmiş, bunların düşünen, araştıran ya da Kur'an'ın Allah'ın kitabı olduğuna ikna olmak isteyenler için birer belge niteliğinde olduğu farklı ayetlerde tekrar edilmiştir.

Embriyoloji, jeoloji, fizik, biyoloji, psikoloji vb. branşlarına ilişkin ayetlerdeki bilgilerin çoğu, Kur'an'ın indiği dönemde ve coğrafyada bilinmiyordu. Muhammed aleyhisselamın uygulamalarında da bu branşları ilgilendiren pek çok gündelik uygulama görülür. Suyun oturularak içilmesi, belirli aralıklarla nafile oruç tutulması, misvak kullanımı, banyonun sonunda ayaklara soğuk su tutulması, namazın fizyolojik faydaları vb pek çok günlük yaşama dair

örneğin insan sağlığı için ne kadar fayda barındırdığı ancak geçen yüzyılda keşfedilebilmiştir. Bu gibi davranışların Allah'ın elçisine ilham yoluyla gösterilmesi, onun hadisleriyle vurgulanması, bize de "Allah'ın elçisinde ...güzel bir örnek vardır" (Ahzab 33:21) denmesi, dinin yalnızca bir inanç sistemi değil, bir yaşam biçimi olduğunu, hatta insan fitratına en uygun yaşam biçimi olduğunu gözler önüne sermektedir.

Kur'an'da fizik, astronomi, biyoloji ve psikoloji dünyasında halen sırları çözülememiş pek çok konuya ilişkin bilgiler yer almaktadır. Bunların anlaşılacak bilimde daha fazla ilerleme kaydedilebilmesi için, o konunun uzmanlarıyla, Kur'an'ı anlama metodu uzmanlarının ve Arapça uzmanlarının ekip çalışmaları yapmaları gerekir.

Böyle bir ekip çalışmasına örnek olarak, kutup bölgelerinde namaz vakitlerinin hesaplanabilmesi için

Süleymaniye vakfı araştırmacıları, astronom ve fizikçilerin heyet şeklinde üç kez o bölgeye yaptıkları seyahatler ve Türkiye içindeki gözlemler verilebilir⁶.

Bu seyahatler sonucunda, hem namaz vakitlerinin her gün beş vakit her bölgede hangi kriterlere göre belirleneceği Kur'an'dan çıkarılmış, hem de gün ışığından maksimum yararlanma konusunda bilim insanlarına somut kriterler sunulmuştur. Bu kriterlere dayanarak, Güneş'in açısal yüksekliğine ve ölçülen coğrafi lokasyonuna göre elektrik enerjisi kullanımını kontrol etme yöntemi ve araçları hakkında bir çalışma yapılmış ve patent alınmıştır.

Yine, embriyolojiyle ilgili ayetlerin tıp doktorlarının bulunduğu ekipler tarafından okunmasıyla ortaya çıkan çalışmalar, Kur'an ayetlerinin sıradan insanlar tarafından yadırganan, ancak bilim insanları tarafından teyit edilen gerçekliklerini ortaya çıkarmıştır⁷.

Mevcut örnekler çoğaltılabilir; ancak bilimde daha fazla konuda gelişme sağlanması için, Kur'an'ın en gerçek bilgi kaynağı olduğunu kabul eden ve ayetlerin ayrıntılarını Arapça uzmanlarıyla birlikte analiz ederek bilimsel araştırmalarını onların üzerine kuran bilim insanlarının sayısı artmalıdır.

F- KUR'AN'IN TAKLİT EDİLEMEMESİ

Kur'an'ın Muhammed (a.s.) tarafından yazıldığını, kendisine ait kelimeler içerdiğini söyleyenler Kur'an'ın indiği dönemde de mevcuttu. Allah, onlara karşı şöyle meydan okumalarda bulunmaktadır:

6 <https://www.kurandersi.com/rasat-calismalari/norvec-tromso-rasat-calismalarimiz/>
<https://www.kurandersi.com/rasat-calismalari/>

7 <https://www.suleymaniyevakfi.org/fitrat-ve-tip-arastirmalari/genital-sirt-ve-araf-172-ayeti.html>
<https://www.suleymaniyevakfi.org/fitrat-ve-tip-arastirmalari/anne-karninda-cenine-ruhun-ufllenmesi.html>
<https://www.suleymaniyevakfi.org/fitrat-ve-tip-arastirmalari/kurtaj-ve-cenin.html>

Yoksa onu (Kur'an'ı), o uydurdu mu diyorlar? Onlara de ki: "İddianızda haklıysanız Allah'tan başka çağırabileceğiniz herkesi çağırın da ondakine denk olarak uydurulmuş on sure getirin." Çağırduğunuz kimseler size olumlu cevap vermezlerse Kur'an'ın Allah'ın ilmiyle indirildiğini ve ondan başka ilah olmadığını bilin. Artık ona teslim olursunuz değil mi? (Hud 11:13-14)

Yoksa onu "O (Muhammed) uydurdu." mu diyorlar? De ki: "İddianızda haklıysanız Allah'ın dışında çağırabileceğiniz herkesi çağırın da onun dengi bir sure getirin." (Yunus 10:38)

Fıtrat, tüm kainatta geçerli olan doğal yasaları ifade eder. Din de bu ayette "fıtrat" olarak tanımlandığına göre, insanın yaratılıştan gelen özelliklerinin, Allah'ın diniyle bire bir uyumlu olduğu gerçektir.

Kulumuza indirdiğimizden (Kur'an'dan) şüphenez varsa ondakilerden birine denk bir sure getirin. Allah ile aranızda koyduğunuz, bilgili kişilerinizi de çağırın. İddianızda haklıysanız yaparsınız! Bunu yapmazsanız ki asla yapamazsınız, o zaman yakıtı insanlar ve taşlar olan o ateşten kendinizi koruyun. Orası, kâfirler /ayetleri görmezlikte direnenler için hazırlanmıştır. (Bakara 2:23-24)

De ki: "Bu Kur'an'ın benzerini getirmek için insanlar ve cinler toplansalar ve bütün güçlerini birleştirseler bile bir benzerini getiremezler." (İsra 17:88)

Kur'an-ı Kerim'in kendi kendini açıklama metodu, ondaki her sözcüğün bu metod içinde değişmez bir yeri olmasını gerektirmektedir. Buna ek olarak, önceki kitapları tasdik eden ayetleri, belağati, içerdiği anlam kümeleri arasındaki ilişkiler ve daha pek çok yönden üstün bir metin olması nedeniyle yüzyıllardır hiç kimse bu meydan okumaya karşılık verememiştir, ilelebet de veremeyecektir. Bu da onun asla bir insan tarafından yazılmış olamayacağını, kelimesi kelimesine Allah kelamı bir metin olduğunun ispatıdır.

H- PRAGMATİST BAKIŞ AÇISINDAN REDDİYE

Kur'an'ı Muhammed aleyhisselam yazmış olsaydı, söyleyeceği sözlerin en azından bir kısmının kendisine bir fayda sağlaması beklenirdi. Oysa herkesin bildiği gibi, nebilik görevi onu faydadan çok zorluk ve sıkıntıların içine sokmuştur.

Tebliğ ettiği ayetler, o dönemin ve kavimlerin inanış ve yaşam biçimine ters olduğu için, en yakın akrabaları tarafından bile yalancılık, mecnunluk gibi suçlamalara maruz kalmıştır. Zengin-fakir, beyaz-siyah, o ya da bu soydan ayrımlarına son veren ayetler, özellikle toplumların ileri gelenlerinin çıkarlarına ters düşmüştür. Pek çok kişiye Muhammed'i (a.s.), özellikle ahirete ve yeniden dirilişe yönelik ayetler sebebiyle kahinlik veya şairlikle itham etmiştir.

Vahiy alana kadar kimseye karşı hiçbir mihnet altında bulunmayan, ekonomik durumu yerinde, eşi ve çocuklarıyla mutlu, saygın bir soya mensup, halkın tamamının güvendiği, kendi kavminin ve döneminin sevilen bir şahsiyeti olan Muhammed (a.s.), niçin durduk yerde böyle bir kitap yazmayı seçmiş olsun?

Hayatının sonuna kadar onu pek çok kuralla sınırlayan, ona uyarılar içeren, can güvenliği yüzünden kendi ana vatanından göç etmek zorunda kalmasına neden olan bu ayetleri niçin yazmış, niçin insanlara ulaştırmak için fiziksel ve ruhsal eziyetlere katlanmış, ya da niçin ölene dek bu sözlerin hiçbirinden dönmemiş olsun? Üstelik bu yaptığı iş için hiç kimseden bir karşılık beklememiş ve almamıştır da. Ömrünün risaletten sonraki kısmında yaşadığı hayat tarzı ve koşulları, risaletten öncekine oranla çok meşakkatlidir.

Dünyevi, pragmatist bakış açısından, bunu yapmasının hiçbir gereği ya da nedeni olamazdı. Ama o ayetleri bütün varlıkların yaratıcısı olan Allah ona bildirmiş ve tüm insanlara yayılması için onu görevlendirmişse durum değişecektir. Bu bilgiler Allah'ın daha önce görevlendirdiği tüm nebi resullerin insan-

lara ulaştırdığı mesajın aynısıdır. İsteyen istediği hayatı tercih eder. Ancak şunu bilmelidir ki, dünya hayatında edinilecek bütün menfaatler, ahiret hayatının yanında daima çok az kalır ve geçicidir:

“Hayır, siz yaşadığınız şu hayatı tercih ediyorsunuz. Oysa ilerideki hayat daha hayırlı ve süreklidir! Bunlar önceki sayfalarda da vardır, İbrahim'in ve Musa'nın sayfalarında!” (A'la 87:16-19)

“Buldukları yerde haksızca büyüklenenleri ayetlerimden çevireceğim. Onlar bütün ayetleri görseler onlara inanmazlar. Olgunluk yolunu görseler onu yol edinmez, ama yanlış kurgulanan yolu görseler onu yol edinirler. Bunun sebebi ayetlerimiz karşısında yalana sarılmaları ve ayetlerden habersiz gibi davranmalarıdır. Ayetlerimiz karşısında ve ahiretteki yüzleşme konusunda yalana sarılanların amelleri boşa gider. Onlar karşılık olarak yaptıklarından başkasını mı bulacaklar?” (A'raf 7:146-147)